

211. Tweede Soester taalttest

Van dichters en slempers

Tegen het einde van de middeleeuwen wijdde een select coterietje zich rederijkers noemende taalminnaars zich aan het in elkaar flansen van meesttijds precieuze poëmen, acrostichons en palindromen die somtijds wel een heel A4'tje in beslag namen.

Hun organisatie vertoont verwantschap met de confrérieën en schuttersgilden; religieuze refreinen stonden weliswaar centraal op hun soirees, maar naar verluidt werden gekaramelliseerde tompoezen en mousserende bordeauxtjes daarbij niet versmaad.

Zo'n half millennium later wierpen de Vijftigers – geenszins een homogene groep – het keurslijf van alle vormvoorschriften af, werden soms zeer esoterisch en brachten een poëtische revolutie teweeg.

In de jaren zestig van de vorige eeuw verandert de poëtica ingrijpend: velen noemen zich partimedichter en een enkeling keert zich ín en búiten zijn gedichten tegen de vazallen van de lethargie.

Zoals de Soester columnist-dichter die in zijn gedichten zijn gedachtestromen soms ononderbroken aan het papier toevertrouwt, maar wiens columns rechttoe rechtaan en zonder gezwatel zijn.

Deze zeventigjarige vicevoorzitter van de SLAS laat zich overigens ook niet onbetuigd als het gaat om het achteroverslaan van een enkel pikketanissie.